

Bez obzira na to tko za nas postoji „tamo gore“ postajemo zahvalni na vlastitom postojanju. U takvim noćima i na takvim „avanturama“ postajemo bliži jedni drugima i samima sebi, shvaćamo da je naš „put“ puno više od fizičkog kroćenja kroz dane i noći. Bivamo. I bivamo jedno sa svime.

Naše je hodočašće gotovo, s prvim zrakama sunca sve je ponovno oživjelo i napunilo prostor oko nas ljudima, bukom, brigama. Kupim nekoliko kamenčića sa žala i brzim korakom idem prema automobilu koji nas vozi doma. Znam što me sve čeka u današnjem danu, ali osjećam da je ova noć kao nijedna dosad upila u sebe sve moje nemire, tuge, nedoumice. Ista sam, a drugačija. Shvaćam bit zavjeta hodočašća, shvaćam zašto se moje suputnice sve ove godine vraćaju na isti put. Vozimo se kroz dan, a moje misli prolaze još jednom brdima u mjesecini, poljima okupanima svježinom i zorom koja zrije dugo prije nego sunce svane. Jedva čekam doći kući i ispričati sve svoje utiske jer ovoliko puninu ne mogu ostaviti samo za sebe. Dogodine ću opet kročiti u noć Gospi od Čarskog poja, samo tada želim još ranije stići na cilj, da prije sunca položim svoje dlanove žalu na pozdrav i predam moru noć koja nas je čuvala.

Bez obzira krećemo li u ovakve noći kao vjernici ili ne, bez obzira nose li nas zavjeti ili tek znatiželja, one nas učine drugačijima. Prve korake možda činimo brojeći ih, razmišljajući o svojim razlozima, možda nas to isto u početku i plaši od koraćanja, no onda čarolija hodanja i čarolija noći spojene u jedno tijelo koje nas obavlja učine da nam se svi strahovi izbrišu, da noge ne nose više koraci već zvijezde, da ne brojimo ništa osim ljepote života. U jednom trenutku tišina i blagost koja nas okružuje postaju jedno s nama, stvarnost, počinjemo shvaćati svoje pripadanje prirodi, svemiru. Bez obzira na to tko za nas postoji „tamo gore“ postajemo zahvalni

na vlastitom postojanju i na svim blagoslovima koje nam život pruža. I zahvalni da smo dio svijeta koji nas okružuje. U takvim noćima i na takvim „avanturama“ postajemo bliži jedni drugima i samima sebi, shvaćamo da je naš „put“ puno više od fizičkog kroćenja kroz dane i noći. Bivamo. I bivamo jedno sa svime.

* * *

KOŠ SMETALICE NA PLOČICAMA

Mitja Barčot Šunjić, 4a, OŠ Vela Luka
Nikola Franulović, 4a, OŠ Vela Luka

Prošle zime se obnavljalo Kalosovo parkiralište, pa su se auti počeli parkirati na travnjak i košarkaško igralište (Koš) gdje se mi igramo kad su ostali dijelovi Pločica mokri od kiše.

Prošle zime se obnavljalo Kalosovo parkiralište, pa su se auti počeli parkirati na travnjak i košarkaško igralište („Koš“) gdje se mi igramo kad su ostali dijelovi Pločica mokri od kiše. A što su Pločice, pitate se?

A što su Pločice, pitate se?

Pločice su mjesto na kojem se mi igramo svega. Široke su od bazena, preko Pločica ispred starog Kalosa, travnjaka, stare policije do igrališta za košarku („Koš“); od fanga do Kalosa. U bazenu se igra nogomet. Ekipa „Luška dica“ tu se pripremala za nastup na ljetnom malonogometnom turniru. Na Pločicama ispred starog Kalosa se voze bicikli i igra skrivača, a na „Košu“ nogomet i košarka. Na mjestu gdje su prije bile Kalosove blatne kupke danas je parkour sjedište. U „staroj policiji“ je jako jezivo jer

ima otisaka krvavih ruku i razbijenih slika sa krvavim otiscima, a mnogi tvrde da su vidjeli vampira.

Djeca koja se igraju na Pločicama su uglavnom osnovnoškolci, između 8 i 15 godina. Igra traje kroz školsku godinu, a preko ljeta se razidemo.

Sve je to mjesto koje su odrasli napustili, a mi smo našli prostor za igru i uredili ga.

Auti su se u početku parkirali samo na travnjak, a kad je počela kiša i travnjak postao blatnjav, neki su se prebacili na igralište za košarku jer je tamo

beton. Zbog njih se nismo mogli igrati. Smetali su nas i ljutili neka 2 – 3 mjeseca. Nazvali smo ih Koš smetalice. Zabilježili smo njihove registracije, ali ih nećemo spomenuti jer je to možda baš vaš auto (a ne vjerujemo da bi vam se to svidjelo). Mislili smo se potužiti Općini, ali smo odustali jer se parkiralište konačno dovršilo.

Na kraju ovog osvrtu želimo samo reći da mi trebamo svoj prostor za igru i ne želimo nove Koš smetalice!

* * *

GUŠIMO SE U SMEĆU

Andela Ščepanović, Vela Luka
angela.scepanovic@gmail.com

